

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României

DANIEL DE LA RARAU

*Rugăciuni pentru izbăvirea de vrăji, farmece,
blesteme și vrăjmași / părintele Daniel de la
Rarău. - Vatra Dornei: Editura Panaghia,
2013, 204 p.*

ISBN 13-978-973-90964-4-7

281.95

Pentru corespondență și comenzi:

"EDITURA PANAGHIA"

*Str. Sondei Nr. 2, Bl. A7, Sc. A, Ap. 1,
cod 725700, Vatra Dornei, Jud. Suceava*

Telef. 0721049765

CAPITOLUL I

Păcatul vrăjitoriei Ce este vrăjitoria

Prin vrăjitorie se înțelege invocarea puterii diavolești în ajutorul oamenilor, cu scopul împlinirii anumitor dorințe omenești.

VRAJA desemnează acțiunea de a vrăji, de a fermeca, de a descânta în șoaptă, cu cuvinte prin care se invocă puterile duhurilor diavolești.

VĂRĂJITOAREA este femeia căzută în păcat, care știe să vrăjească, adică să facă vrăji cu ajutorul diavolilor.

În zilele acestui început de secol XXI, când mintea omului binecuvântată de Harul Dumnezeiesc a ajuns la înalte culmi de civilizație și cultură, chiar și azi, la două mii de ani după ce Domnul nostru Iisus Hristos a dat lege împotriva obiceiurilor diavolești, a tot felul de farmece, descântece și vrăjitorii, se întâlnesc deseori la sate și orașe, în lumea întregă, bărbați și femei, bătrâni și tineri care folosesc încă acest obicei diavolesc.

În mare măsură acest fapt se datorează neștiinței care este mama tuturor lezelor, și unul din cei trei aliați puternici ai diavolului (ceilalți doi fiind nepăsarea și uitarea).

Punctul de plecare al acestor practici demonice este pactul între omul liber și diavol, prin care omul liber acceptă conștient despotismul demonic în schimbul unor satisfacții trecătoare. Din momentul efectuării pactului, diavolul devine stăpânul omului, dând impresia înșelătoare că îi este subordonat.

Toate cărțile de vrăjitorie recunosc că prin mijlocirea unor semne și cuvinte, omul are posibilitatea de a invoca duhul cel rău (diavolul).

Formele apariției demonice sunt nenumărate, totuși ele se pot grupa în trei mari categorii: aspect uman, aspect animal și senzații diverse (cuvinte, zgomote, mirosuri).

Sfântul Nicodim Aghioritul spune că vrăjitoria este de mai multe feluri:

- Vrăjitoria propriu-zisă, prin care se înțelege chemarea diavolilor pentru a descoperi oamenilor comori ascunse, lucruri pierdute etc.;

- Ghicirea, prin care unii oameni spun cele viitoare: în semnele din palmă (chiromanția) sau prin unele obiecte (bobi, cărți de joc, cafea, etc.)

- Spiritismul, adică chemarea ajutorului diavolilor în camere obscure sau morminte. Vrăjitorii pre-

tind a chema sufletele din iad, precum ghicitorii din timpul Prorocului Samuil (1 Regi 28,7-18), pentru a afla cele viitoare sau pentru a se răzbuna pe cineva.

Astăzi se practică descântecul, precum și stingerea cărbunilor, rostirea anumitor cuvinte amestecate cu rugăciuni pentru bolnavi care pretind că sunt vrăjiți.

- Ghitia, adică ghicirea sau vrăjitoria prin lucruri sfinte, precum ghicirea cu Psaltirea sau Evanghelia, numită și deschiderea pravilei; ghicirea cu obiecte bisericești, cum ar fi resturi de veșminte clericale, cheia bisericii, cenușa din cădelniță, scrierea unor nume pe zidurile bisericii sau introducerea unor nume scrise pe hârtie în candelă, etc.

- Fermecătoria (farmecele), adică vrăjirea unor oameni pentru a se căsători sau despărți, pentru a se îmbolnăvi sau muri, pentru pierderea bunurilor.

Sunt trei categorii de farmece:

1. Prima categorie, în care farmecul este răspândit direct, personal, ca o emanație din priviri, voce, atingere, salivă, miros, etc.

2. A doua categorie, în care farmecul este răspândit prin intermediul unui obiect influențat de practicant (lichid, scrisori, aliment).

3. A treia categorie și cea mai periculoasă este farmecul alcătuit din ingrediente disparate, incluzând elemente ce simbolizează confuzia și dezordinea.

Farmecul reprezintă așa-numitul leac făcut prin descântec de către o vrăjitoare; poate să reprezinte și vorbele pe care le zice vrăjitoarea, prin care se face farmecul.

Acesta se face fie pentru a se îndrăgosti cineva de altcineva, cât și pentru a urî sau a face să nu se știe, să nu se observe ceva. Prin farmece și descânțete vrăjitoarea cheamă pe diavoli ca să-i îndeplinească dorința sau ordinul ei.

- Ghicirea prin măruntaiele animalelor, numită „iconoscopia”. Aici intră și interpretarea viselor, zodiile, ceasurile bune și cele rele, ghicirea prin membrele trupului, numită și prevestirea (țiuitul urechilor, zbaterea ochiului, mâncărimea palmelor).

- Baierile, prin care se înțelege purtarea la mână sau la piept a unor ațe sau obiecte (amulete) sau bucăți de stofă colorată pentru păzirea de boli, de primejdii și de pagube, după ce se invocă asupra lor puterea diavolească.

- Chemătorii de demoni (clindonii) sunt cei care ghicesc cele viitoare prin chemarea diavolilor. Aici sunt incluși cei care ghicesc în măruntaiele animalelor, iau mana vitelor, vrăjitorii care se practică în zilele noastre.

- Astrologia, ghicirea celor viitoare după mișcarea stelelor și a planetelor; tot aici intră interpretarea fenomenelor naturii (vânturi, nori, etc.).

Am enumerat aici câteva feluri de vrăji pe care trebuie să le combatem și de care trebuie să fugim, fiind lucrări diavolești care amăgesc și înșală pe mulți creștini spre pierzania lor.

Cum înșală diavolul pe oameni?

Diavolii nu au nicio putere de a face minuni adevărate, ci prin halucinații mincinoase înșală pe oamenii necredincioși și pe cei slabi în credință.

Sf. Ioan Gură de Aur zice: „Diavolii nu au reușit să vindece nici măcar pe vrăjitorii și fermecătorii care le slujeau lor, de beșicile și de bubele pe care le-a dat Dumnezeu prin Moise în Egipt” (Ieșirea 9,11).

Și dacă dracii nu se milostivesc de sufletul tău, cum se vor întrista de durerea trupului tău? Diavolii se silesc să te scoată pe tine din Împărăția Cerului și deci cum te vor izbăvi pe tine de boli? Deci nu te amăgi, creștine, că niciodată lupul nu se poate face oaie, nici diavolul nu se va face cândva doctor. Că mai lesne este ca focul să înghețe și zăpada să încâlzească, decât diavolul să te vindece pe tine”. (Împărțire de grâu, pag. 324).

Deci noi, când ne îmbolnăvim sau avem necazuri, sau copii de căsătorit, sau alte greutăți în viață, să nu alergăm la ajutorul diavolului și al slugilor

lui care sunt vrăjitori și ghicitori, ci să mergem la biserică, să alergăm la preoți, la rugăciune și la post și îndată ne va ajuta Dumnezeu Tatăl nostru, care ne-a creat și care are milă de noi.

Pedepsele păcatului vrăjitoriei

Cei care fac vrăji și care merg la vrăjitori fac mare păcat împotriva Duhului Sfânt, căci părăsesc pe Dumnezeu și cer ajutor diavolilor.

Renunță la Sfânta și Dumnezeiasca Biserică și intră în casele Satanei.

Se leapădă de slujitorii lui Hristos (preoții) și se duc la slujitorii satanei (vrăjitorii). Adică părăsesc Harul lui Dumnezeu din Biserică și pentru interesele lor pătimașe cer ajutor vrăjmașilor lui Hristos, adică diavolilor și slujitorilor lor (vrăjitorii). Se leapădă de adevăr și primesc minciuna și amăgirile diavolești.

Acest păcat atât de mare împotriva Duhului Sfânt nu se iartă celor vinovați: „nici în veacul de acum, nici în cel ce va să vină”, după cum ne spune Mântuitorul Iisus Hristos, de nu se vor pocăi toată viața.

Ca urmare a acestui păcat, se abat tot felul de greutăți și primejdii asupra celor vinovați (cei care alergă la vrăjitori).

Mai întâi îi chinuie musturarea conștiinței că au lăsat pe Dumnezeu și au cerut ajutorul vrăjmașului lui Dumnezeu, apoi este oprirea de la Sfânta Împărtășanie de la 7 la 15 și chiar la 20 de ani.

Cei ce cred și alergă la vrăji scot din inima lor Darul lui Dumnezeu și aduc în casa și inima lor duhul diavolului.

Cei ce fac vrăji și cred în ajutorul lor se leapădă de Hristos și se unesc cu diavolul, ei nu se mai numesc creștini (fii ai lui Dumnezeu după har) ci fiii diavolului, apostazi. Iar dacă nu se spovedesc la preot și nu-și plâng păcatul acesta cu lacrimi toată viața nu se pot mântui.

Vrăjitorii și cei ce cred și alergă la ajutorul diavolului, dacă nu părăsesc acest păcat și nu se pocăiesc, se leapădă cu totul de Biserică, adică se despart de Hristos și se dau de bunăvoie în mâinile vrăjmașului, iar dacă mor în acest păcat nici nu se îngroapă de preot ci, asemenea celor păgâni și lepădați de credință se muncesc în iad în vecii vecilor.

Canonul rânduit vrăjitorilor

Sfântul Vasile cel Mare pedepsește pe vrăjitori cel mai aspru. Iată ce spune el în canonul 72: „cel ce se dă pe sine vrăjitorilor, sau unora ca aceștia, se va canonisi cu canonul ucigașilor”. El pune

pe vrăjitori în rândul ucigașilor de oameni și al celor lepădați de Dumnezeu, adică îi oprește de la Sfânta Împărtășanie de la 10 la 20 de ani. Iar cel care descântă se va canonisi 20 de ani.

Iar pravila mică de la Govora zice: „Femeia ce va fermeca străinii și pe ai săi se oprește de la cele sfinte opt ani și metanii cinci sute pe zi”. Iar canonul 61 al Sinodului al VI-lea Ecumenic oprește de la Sfânta Împărtășanie pe cei care merg la ghicitori, la cărți de joc și la alte asemenea, spre a afla cele viitoare, timp de șase ani de zile. „Iar dacă vor stăruii în aceste păcate și nu se vor feri de aceste meșteșuguri pierzătoare și păgânești, hotărâm să se lepede cu totul de Biserică, precum și Sfintele Canoane învață...”.

Dar și Sfânta Scriptură arată cât de greu pedepsește Dumnezeu pe cei care aleargă la vrăjitori: “Pe fermecători nu-i lăsați să trăiască!” (Ieșirea 22,18) și iarăși zice: „Și bărbatul sau femeia, oricare dintre ei se vor face descântători sau vrăjitori, cu moartea să se omoare; pe amândoi cu pietre să-i ucideți că vinovați sunt” (Leviticul 27,29). Și iarăși: “Dacă vreun suflet va alerga la cei ce cheamă morți și la vrăjitori ca să curvească în urma lor, Eu voi întoarce fața Mea împotriva sufletului aceluia și-l voi pierde din poporul lui” (Leviticul 20,6).

Vedem că pe împăratul Manase l-a pedepsit Dumnezeu cu robie amară și grea în Babilon, pentru că „a trecut prin foc pe fii săi în valea Ben-Hinon și a făcut vrăjitorie, farmece și magie; a adus oameni care chemau duhurile morților și fermecători; și a înmulțit relele împotriva Domnului, mâniindu-L” (II Paralipomena 33,6). „Pe împăratul Saul l-a pedepsit Dumnezeu cu pierderea împărăției și cu moarte de ocară, pentru că a lăsat pe Dumnezeu și a chemat femeia grăitoare din pânțece, urmând ghicirurile ei” (I Regi 28,19). Iar pe împăratul Ohozia s-a mâniat Dumnezeu că a trimis să întrebe pe vrăjitoarea din Ecron.

Păcatul ghicirii cu cărți sfinte

Vrăjitorii cu cărți sfinte amestecă vrăjile lor cu rugăciuni, cu psalmi și alte cuvinte sfinte adresate către Dumnezeu, Maica Domnului, îngeri și către sfinți ca să poată înșela mai ușor pe cei slabi în credință.

Acest fel de vrăji îl fac mai ales femeile cele rele, bătrânele și țigăncile pentru a amăgi pe cei slabi la minte: „Tu zici că bătrâna aceea este creștină și omul acela ghicitor este creștin și când descântă sau deschid cartea nu zic sau nu scriu alt nume decât numele lui Hristos, al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și al sfinților. Deci ce rău fac ei?